

ΜΟΝΗ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

(Ἐν Σκλαταίνῃ τῶν Ἀγρᾶδων)

2

αμητός: σοδειά

δεν ωκνήσαμε: δεν
τεμπελιάσαμε

μὲν πόνος πολὺς, ὁ δ' ἀμητός βραχύς. Δὲν
ὠκνήσαμεν ν' ἀναλάβωμεν μακρὰν πορείαν
πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς Μονῆς ἀκούσαντες παρὰ
τινος μηχανικοῦ, ὅτι ὑπάρχει ἐν αὐτῇ ναὸς
Βυζαντιακὸς παλαιὸς ἀρίστης τέχνης· ἀλλ'
ἐψεύσθημεν τῶν ἐλπίδων, διότι ὁ ναός, ὡς κα-
τωτέρω θὰ ἴδωμεν, εἶναι πολὺ μεταγενεστέρας
ἐποχῆς, τῶν μέσων τοῦ παρελθόντος αἰῶνος.
'Ἐν τούτοις ὅ,τι ἀπωλέσαμεν ἐν τῷ ἐπιστη-
μονικῷ μέρει ἐκερδίσαμεν ἐκ τῆς ἀπολαύσεως

τῶν φυσικῶν καλλονῶν κατὰ τὴν πορείαν. Ἡ ὁδὸς ἡ ἄγουσα εἰς Σκλά-
ταιναν καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν Μονὴν, διέρχεται διὰ τοῦ στενοῦ τοῦ Μου-
ζακίου,(**) ἐκεῖθεν δὲ μετὰ βραχὺ φέρει εἰς κοιλάδα μικράν, ἐν ἣ
ὑπάρχει θέσις καλουμένη «παζάρι τοῦ Καραϊσκάκη», ἐνθα ἐτελεῖτο ἡ
ἐβδομαδιαία ἀγορὰ τοῦ δήμου Γόμφων συσταθεῖσα ὑπὸ τοῦ Καραϊ-
σκάκη, κατὰ τὴν σωζομένην παράδοσιν· εἶτα ἀκολουθεῖ τὸν ροῦν
χειμάρρου τινός, οὗ ἐκατέρωθεν ὑπάρχουσιν ἀγροὶ πρὸς σποράν ἰδίᾳ ἀρα-
βοσίτου, καὶ στρεφόμενη πρὸς δεξιὰν δι' ἀνωφεροῦς ἀτραποῦ ἐπὶ τῶν κλι-
τύων ὀροσειρᾶς τῆς Πίνδου τελευτᾷ εἰς Σκλάταιναν, κακεῖθεν εἰς τὴν
Μονὴν μετὰ τρεῖς ὥρας. Ἀλλ' οἶον παρίσταται τὸ μεγαλεῖον τῆς φύ-
σεως πρὸ τῶν ἐκθάμβων ἐκ τοῦ κάλλους ὀφθαλμῶν τοῦ ὁδοιπόρου! Ἐκ
δεξιᾶς μὲν κατὰ τὴν ἀνοδὸν ἀναφύονται λόφοι ἐπάλληλοι παμπληθεῖς

!!!

ατραπός: δρομάκι

(*) Ἰδὲ «Ἑστίας» τοῦ ἔτους 1894 φυλλ. 21 καὶ 22.

(**) Ἰδὲ διατριβὴν ἡμῶν περὶ τῆς Μονῆς ἁγίου Γεωργίου.

κατάφυτοι, καὶ φάραγξ πορρώτέρω καὶ ὁ βουνὸς τῆς Γούρας ὡς γίγας ὀρθούμενος· ἐξ ἀριστερᾶς δὲ προφαίνονται διάφοροι κῶμαι καθηλωμένοι ἐπὶ τῶν πλευρῶν τῆς Πίνδου καὶ νομαὶ παχεῖαι καὶ ἄφθονοι καταρδεύμεναι ἐκ τῶν καταρρήγνυμένων ἐκ τῶν ὀρέων ὑδάτων, ἐν αἷς βόσκονται τὰ ποιμνία τῶν τε ὀρεινῶν καὶ τῶν πεδινῶν Θεσσαλῶν, τρέφοντα διὰ τῶν καρπῶν σύμπασαν τὴν Θεσσαλίαν καὶ πολὺ τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος. Ἡ ἀφθονία δὲ αὕτη καὶ ὁ πλοῦτος τῶν καλλονῶν τῆς φύσεως παράγουσι ποικίλιαν εἰκόνων ἐκ τοῦ φυσικοῦ ταχέως διαδεχομένων ἀλλήλας καὶ μεταβαλλομένων, καὶ τὸ θέαμα εἶναι ἐξάισιον, αἶρον τὸν ὁδοιπόρον ἐκ τοῦ φυσικοῦ κόσμου καὶ ἄγον αὐτὸν εἰς κόσμον ὑπερφυσικόν, κόσμον ἀρρήτου τέρεως καὶ θυμηδίας καὶ ψυχαγωγίας, ἐν ᾧ γεύεται τις καὶ πίνει καὶ εἰσπνεῖ ζῶν, ἐν ᾧ οὐκ ἔστι πόνος, οὐ στεναγμός, ἀλλὰ ζῶν ἀτελεύτητος.

Ὅτε ἡμεῖς ἐπορευόμεθα εἰς τὴν Μονὴν μηνὶ Ἰουνίῳ ἀρχομένῳ ἦν ἐποχὴ θερισμοῦ μὲν τῶν πρωῒμων καρπῶν, ποτισμοῦ δὲ τῶν ὀψίμων· πάντες οἱ κάτοικοι τῶν παρακειμένων τῇ ὁδῷ χωρίων εὐρίσκοντο ἐν τοῖς ἀγροῖς, ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παῖδες, οἱ μὲν θερίζοντες, οἱ δὲ ποτίζοντες τὸν ἀραβόσιτον, τινὲς δὲ ἀροτριῶντες τὴν γῆν, ἕτεροι δὲ παρασκευάζοντες τροφήν τοῖς ἐργαζομένοις· καὶ γυναῖκες δὲ αἱ μὲν θηλάζουσαι, αἱ δὲ βαυκαλῶσαι ἐν αὐτοσχεδίοις λίκνοις τὰ νήπια, τινὲς δὲ καὶ ἐπιρράπτουσαι τὰ ἐνδύματα· διότι κατὰ ταύτην τὴν ἐποχὴν γίνεται μετοικεσία τῶν κατοίκων εἰς τοὺς ἀγρούς, ὀλίγων τινῶν γερόντων παραμενόντων ἐν τοῖς χωρίοις πρὸς φυλακὴν.

Ἡ Μονὴ ὑπέρεκειται τῆς Σκλαταινῆς 20 λεπτὰ τῆς ὥρας ἐπὶ μικροῦ ὀροπεδίου σχηματιζομένου ἐπὶ τινος τῶν κλιτύων τῆς Πίνδου, ἧς ἡ κορυφὴ καλεῖται *Νεράϊδα*, συγκειμένη ἐκ περιβόλου, ἐν ᾧ εἰσιν ὀλίγα κελλία πενιχρότατα καὶ παντὶ ἀνέμῳ ἀναπεπταμένα, καὶ τοῦ ναοῦ ἐν τῷ μέσῳ· ἔξω δὲ παρὰ τὴν πύλην ὑπάρχει κρήνη ὕδατος ψυχροτάτου καὶ ἡδίστου τὴν γεῦσιν καὶ πεπτικωτάτου. Ἐν τῇ εἰσόδῳ ἐδεξιῶσατο ἡμᾶς μοναχὴ τις μονάζουσα ἐν τῇ Μονῇ καὶ ἐξένισε πάνυ φιλοφρόνως, διότι ὁ μόνος μοναχὸς ὁ καὶ ἡγούμενος εὐρίσκετο εἰς περιόδειαν ἀνὰ τὰς κώμας πρὸς συλλογὴν ἐράνων. Σημειωτέον δὲ ὅτι ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ ἐν ἄλλαις Μοναῖς ἀρρένων μονάζουσι καὶ καλογραῖαι, ὡς ἐν τῇ τῆς Γούρας, καὶ ἀλλαχοῦ. Ἡ Μονὴ αὕτη ἤκμαζε πρὸ εἰκοσαετίας, ἀλλὰ κατεστράφη, συλήσαντος αὐτὴν ἡγουμένου τινὸς καὶ πωλήσαντος πάντα τὰ πολύτιμα σκεύη καὶ βιβλία, οὗ τὸ ὄνομα εἶναι παραδεδομένον εἰς αἰώνιον κατάραν· νῦν δ' εἶναι πενεστάτη, μόνην πρόσοδον ἔχουσα ὀλίγους ἀγρούς, ὀλίγα πρόβατα καὶ τὴν συνδρομὴν τῶν χριστιανῶν.

Ἡ ἀρχαία Μονὴ μετὰ τοῦ Ναοῦ ἐκάη τῇ 22^α Μαρτίου 1740ου, ὁ δὲ σφζόμενος Ναὸς μετὰ τοῦ ἡμίσεος περιβόλου ἐκτίσθη τῇ 22^α Μαρτίου 1742ου, καὶ τὸ ἕτερον ἡμῖς τοῦ περιβόλου τῷ 1744ῳ, ὡς γίνεται δῆλον ἐκ σημειώσεως γεγραμμένης διὰ χειρὸς ἐν τέλει Μηναίου τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου ἐκδεδομένου *Ἐρετίησιν ἔτει ἀπὸ τῆς Θεογορίας αψ.16'* παρὰ *Νικολάῳ Γλυκεῖ* τῷ ἐξ *Ἰωαννίνων* ἐχούσης ὧδε :

«† αψμ' ἐκάηκεν τὸ μοναστήρ μαρτίου κβ'. αψμβ' ἐκτίσαμην τὴν

αἶρον τὸν ὁδοιπόρον:
ξεσηκώνοντας τὸν ...

ἀγον: οδηγώντας

βαυκαλῶσαι: νανουρι-
ζοντας

Νεράϊδα!!!

!!!

!!!

εκλίσηαν μαρτίου κβ' καὶ ἐφθάσαμεν καὶ τὴν μεσὴν περιοχὴν· ἀψιδ τὸ ἐτιλιόσαμεν ὅλου».

Ὁ ναὸς εἶναι Βυζαντιακοῦ ρυθμοῦ ἐν σχήματι σταυροῦ μονόκογχος μετὰ δύο κατὰ τὰς μακροτέρας πλευρὰς πλατυτέρων κογχῶν καὶ τρυβλίου στηριζομένου ἐπὶ τεσσάρων κιόνων φέροντος ἐν τῷ μέσῳ γεγραμμένον τὸν Παντοκράτορα, οὗ κύκλῳ τάδε : «'Εξ Οὐρανοῦ ἐπέβλεψεν ὁ Κύριος εἶδεν πάντας τοὺς κατοικοῦντας τὴν γῆν ὁ πλάσας κατὰ μόνας τὰς καρδίας αὐτῶν ὁ συνιείς εἰς πάντα τὰ ἔργα αὐτῶν ὁ ἐπιβλέπων ἐπὶ τὴν γῆν καὶ ποιῶν αὐτὴν τρέμειν». Σύγκριται δ' ἐκ τοῦ κυρίως ναοῦ μήκ. 9.85 καὶ πλάτ. 9.20 καὶ προνάου μήκ. 2.70 καὶ πλ. 6.70 ἔχοντος ἄνω δεύτερον θόλον, ἀλλὰ πάνυ ταπεινὸν στηριζόμενον ἐπὶ κογχῶν δύο μὴ καταληγουσῶν μέχρι τῆς γῆς.

Ἐν αὐτῷ ὑπάρχει εἰκὼν τῆς Παναγίας, ἣτις, κατὰ τὴν παράδοσιν, διεσώθη ἐκ τῆς Μονῆς τῆς κειμένης ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ἀμφιθεατρικοῦ λόφου, ἐν ᾧ ἦσαν οἱ ἀρχαῖοι Γόμοφοι καὶ ἐν Βυζαντιακοῖς χρόνοις ἡ Ἐπισκοπή, ἐν χώρῳ καλουμένῳ σήμερον Παληομοράστηρον, ἀφανισθείσης ἄγνωστον πότε. Ὑπάρχει δὲ καὶ ἑτέρα παλαιὰ εἰκὼν τῆς Παναγίας διασωθεῖσα ἐκ τῆς τῷ 1740ῳ πυρποληθείσης Μονῆς.

Ὡσαύτως ἐν αὐτῷ ὑπάρχει εἰκὼν τῆς ἁγίας Τριάδος παριστῶσα τρία πρόσωπα πτερωτά, καὶ ἄνω μέν :

Παναγία Τριάς μνήσθητι τοῦ
δούλου σου ιερομονάχου
Διονυσίου

ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ ΜΝΗΣΘΗΤΙ ΤΟ ΔΕΘΛΩΘΕΙΣ ΕΡΜΟΝΑΧΔΙΟΝΥΣΙΩ

κάτω δὲ παρὰ τοὺς πόδας ἔχουσα :

α. Τ μφε' Αυγούσου ιη' ἐν μοσχοβία.

Ὡσαύτως ἑτέρα εἰκὼν μικρὰ παριστῶσα τὴν Παναγίαν ἔχουσαν ἐν ἀγκάλαις τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, ἧς ὀπισθεν ὑπάρχει ἡδε ἡ σημείωσις : «αὕτη ἡ εἰκόνα εἶνε τοῦ Στεργίου ρούβλια παρμένη 2 ἀπ' τὴν μοσχοβία ζνα' (=7051=1543)».

Ἐπὶ εἰκόνας δὲ παριστώσης τὴν ἁγίαν Τριάδα φέρονται κάτω τῆς παραστάσεως τάδε τὰ ἄμουςα καὶ ἀδιανόητα.

«† Ὁρᾷς τὸ χάλλος καὶ ναοῦ λοιπὴν χάριν. Τῆς ζωοποιῦ, καὶ ἀνάρχου [Τριάδος,

ἀλγεῖ δι' ὃνπερ σατὰν ὁ βροτοκτόνος, πολλὰς μηχανὰς κατ' αὐτοῦ πρὶν συρ-
ἐμπρησμὸν οἶμοι καὶ φθορὰν παρ' ἐλπίδα. Ἰωσήφ ἐστὶ μόχθος ἀρχη- [ράψας

5. γοῦ πάσης νῦν τῆς χορείας τῆς τελούσης ἐνθάδε· ὁμοῦ σὺν αὐτῷ

Διονύσιος πάλιν συνεργὸς ἔργῳ τε καὶ λόγῳ εὐρέθη· ἐν ἐσχαΤιά

τῶν χρόνων τῶν δυσκόλων νέων τ' ἀναγκῶν τῶνδε τῶν πολυ-

πλόκων. Ἰστω δὲ πᾶς τις ὅς μετ' αὐτοὺς ἐνθάδε ἔγνω βιωσαὶ μέ-

χρι τέρματος βίου ρυθθῆναι πάντων τῶν ἐκεῖσε κειμένων,

10. ὀρθῶς γεέννη ἔκρινε τῇ μελλούσῃ διηνεκῶς εἰς νοῦν ἔχειν τὰ τῶν

πάλαι ἔχνη πρεπόντως, χάπὶ τούτων ρυθμίζειν αἰετὶ λογι-

σμοὺς καὶ λόγους ὥσπερ θέμις. Κεῖνος γὰρ αὐτῶν παῖς μιμη-

τῆς τι εὐστόχως ὅστις πρὸ παντὸς ἡγάπησεν εὐλόγως

νοεῖν κατ' ἄκρου καὶ τελεῖν πράξεις τούτων. Οὗτος πείνυται

15. τ' οἱ δ' ἀΐσσουσι σχιαί. Ἰδὼν καλῶς γε καὶ συνεῖς ὥσπερ ἔδει. Σεσωσμένην

εν μοσχοβία: στη Μόσχα

τε τὴν ὁδὸν τὴν σὴν πόνω, ἄγειν φιλοῦσαν τοὺς βαδίζοντας πρὸς φῶς. Μη-
δεὶς ἀδελφοὶ μὴ ταραττέσθω ὅτι βαρεῖα δὴπου καὶ πόνων πληρεστάτη
ρυ^Εν^Ει γὰρ δεσμῶν καὶ γεέννης παμφάγου ὅσους φιλεῖ γε καὶ κακῶν ἀπαλ-
λάττει. Σκέπους δὲ πύσης ὦ Τριάς σκευωρίας, Ἰσοσθενὴς ἀναρχε εὐλογη-
20. μένη, ὃν εἰς σὸν ὕμνον δοῦλοι σοὶ θεῖον ναὸν σπουδῇ καὶ μόχθῳ νῦν ἔπηξαν
κοσμίως».

Ἔτος 1758.

Ὁ Ναὸς εἶναι ἐζωγραφημένος ἅπας διὰ παντοίων ἀγιογραφίων ἀτε-
λοῦς τέχνης· ἄνω δὲ τῆς θύρας ὑπάρχει ἡδε ἡ ἐπιγραφὴ ὑπὸ τοῦ αὐ-
τοῦ ἀπαιδεύτου γραφεῖσα, ὃς ἔγραψε καὶ τὴν ἐπὶ τῆς εἰκόνας

«Ἔτος Ζ Σ Ξ Σ ἀπὸ Χριστοῦ αψνὴ κατὰ μῆνα νοέμβριον
† Ἀναξ ἀναρχε πατὴρ ἀνάρχου λόγε Ἰησοῦ φιλάνθρωπε Μαρίας Γόνε
Σὺν τῷ ναῷ σου φρούρει αἰεὶ καὶ σκέπε τοὺς σοὶ τελοῦντας προσφορὰν
καὶ λατρείαν. Ἀνιστορήθη ὁ Πάνσεπτος οὗτος Ναὸς τιμώμενος μὲν
ἐπ' ὀνόματι τῆς ὁμοουσίου καὶ ἀδιαιρέτου Τριάδος, ὑποκείμενον δὲ κα-
5 τὰ πάντα τῆς ἱερᾶς καὶ Πατριαρχικῆς Μονῆς, Πατριαρχεύοντος τοῦ Παναγιω-
Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Κυρίου Σεραφεῖμ, Ἀρχιερατεύοντος [τάτου
Φαναρίου Μακκάριος. Ἐφημερεύοντες ἐν τῇ Μονῇ ταύτῃ Πατὴρ ἡμῶν
Ἰωσήφ καὶ ἐτέρων συλλειτουργῶν Διονυσίου, Δανιήλ, Ἀνανίου, Παρθενίου, Σε-
[ραφεῖμ,
Ἀρσενίου τῶν ἱερομονάχων καὶ Ἀνθίμου μοναχοῦ. Διὰ ἐξόδοις καὶ κόποις
[Ἰωσήφ καὶ Διονυσίου
10. διὰ χειρὸς ταπεινοῦ Θεοδώρου ἱερέως τοῦ ἐκ κώμης Ἀγυᾶς».

Βιβλιοθήκη δὲν ὑπάρχει ἐν τῇ Μονῇ· ἀλλ' ἐκ περισφζομένης ἐκδό-
σεως τῶν ἔργων τοῦ Μεγ. Βασιλείου ἐν μεγάλῳ σχήματι μετὰ σημειώσεων
καὶ παρατηρήσεων τοῦ «Frontonis Ducae Burdegalis Soci-
etatis Jesu Theologi» σελ. 1—85 καὶ τοῦ «Federici Morelli
Professorum Reg. Decani» σ. 86—95 Parisiis 1618—καὶ μιᾶς
Παλαιᾶς Διαθήκης «Jesu Christi Δ. Ν. Novum Testamentum,
sive foedus, graece et Latine, Theodoro Beya interprete.
Anno MDLXV (1565). Excudebat Henzicus Stephanus al-
lustris viri Huldrici Juggeri Aypographus» φαίνεται ὅτι ἡ
Μονὴ εἶχε πλουσίαν βιβλιοθήκην· ἀλλὰ μέρος μὲν τῶν βιβλίων ἐγένετο
παρανάλωμα τοῦ πυρός, τινὰ δὲ καὶ ἐξημπολήθησαν ὑπὸ ἀμαθῶν καὶ
ἀσεβῶν μοναχῶν.

Ἡ ἀποψὶς ἀπὸ τῆς Μονῆς πρῶτες μάλιστα ἡ ἐσπέρας περὶ τὴν
δύσιν τοῦ ἡλίου εἶναι θαυμασία καὶ ἀνωτέρα πάσης περιγραφῆς ὑπερβάλ-
λουςα τῷ κάλλει καὶ τῇ ποικιλίᾳ πάσας τὰς λοιπὰς, ὥς μέχρι τοῦδε
περιέγραψα. Ἡ περίξ φύσις εἶναι ἀκμαιοτάτη· δάση καστανεῶν περι-
βάλλουσι τὴν Μονὴν καὶ ἀγροὶ χλοερῶτατοι καὶ φάραγγες, εἰς ὧς κα-
ταπίπτουσι τὰ ἐκ τῶν κορυφῶν τῶν ὀρέων ῥέοντα ὕδατα, ποιοῦντα πα-
ράδοξόν τινα κρότον ἐν τῇ περιβαλλούσῃ ἡρεμίᾳ. Πρὸς ἀνατολὰς προ-
φαίνεται τμήμα τοῦ Θεσσαλικοῦ πεδίου τὸ πρὸς τὴν *Λαζαρίαν*, (ἐν ᾗ
τὸ ὀρυζοποιεῖον τοῦ *Χρηστάκη Ζωγράφου*) καὶ εἰς τὸ βάθος μόλις δια-
κρίνεται ἐντὸς ἀχλύος ἡ *Ὅσσα* μᾶλλον ὥς ἐν εἰκόνι· ἢ ἐν τῇ φύσει ὑπάρ-

υπήρχε δάσος ελάτων
πάνω από την Πορτή;

περί λύχνων άφάς,
σημαίνει, κατά την ώρα
που ανάβουν τα λυχνάρια
δηλ. βραδάκι.

χουσα· ἔμπροσθεν πρὸς βορρᾶν ὁ Ἴταμος σύσκιος ὑπὸ ἐλατῶν καὶ ἐπὶ
τῆς κλιτύος αὐτοῦ προσηλωμένον τὸ χωρίον Πορτή· ἐξ ἀριστερῶν τού-
του τὸ στενὸν τῶν Μεγάλων Πυλῶν καὶ ὑπὲρ αὐτὸ δύο ὀξύταται φα-
λακραι κορυφαὶ τοῦ Κόζιακα, καὶ εἰς τὸ βάθος μακρὰν διαφαίνονται
οἱ βράχοι τῶν Μετεώρων δίκην γιγάντων ἀπολιθωθέντων ἢ μᾶλλον
ἀπανθρακωθέντων ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ τοῦ Διὸς μετὰ τὴν γιγαντομαχίαν,
καὶ πορρωτέρω χιονοσκεπεῖς κορυφαὶ τῶν ὄρεων τοῦ δήμου Αἰθίων,
καὶ πρὸς δυσμὰς ἡ κορυφὴ τῆς Πίνδου Νεράϊδα καὶ ἑτέρα ἐπίσης ὑψηλὴ
καλουμένη Χήρα· κάτω δὲ ὑπὸ τοὺς πόδας λόφοι κατάφυτοι ὑπὸ δρυῶν
πυκνοτάτων, καὶ ἐν τῷ μέσῳ ἀμπελώνων καὶ ἐσπαρμένων ἀγρῶν τὰ
χωρία Σκλάταιρα καὶ Βατσουντζά, ὧν αἱ στέγαι κεκαλυμμέναι διὰ πλα-
κῶν ἰδιοφυῶν ἐκ παρίνου εὐθρύπτου λίθου, παρέχουσιν ὄψιν χιονοσκε-
πῶν οἰκιῶν ἐν μηνὶ Ἰουνίῳ, ὁπόθεν ἀκούονται ἐσπέρας τὸ σήμαντρον καὶ
οἱ κώδωνες τοῦ ναοῦ καλοῦντες εἰς ἐκκλησιασμόν περὶ λύχνων άφάς
τοὺς ἐργαζομένους δι' ἡμέρας χωρικούς.

† Ν. Γ. ΧΑΤΖΗ ΖΩΓΙΔΗΣ

Ἡ ΕΛΠΙΔΑ ΜΟΥ

ΣΤΡΙΓΛΑ κολασμένη 'ς ἄγριο μονοπάτι
'βγῆκε νὰ φιλήσῃ πάρωρο διαβάτη,
μὰ τὴν πρόλαβε ὁ ἥλιος καὶ 'ς τὸν τρομαγμό της
ἄρπαξ' ἓνας βάτος τὸ 'πουκάμισό της.

Καὶ 'ς τὸ χάραμέρι μιὰ γαλάζια κόρη
ρόδα ἀναζητῶντας νῦρε τὸ ἀποφόρι·
μὰ ἡ θλιμμένη μόλις τὸ φορεῖ 'ς τὸ σῶμα,
γίνετ' εὐθύς ὅλη φλόγα, στάχτη, χῶμα.

'Στὸ ἄγριο μονοπάτι, ὅπου τώρα ὁ μπάτης
κλαίει μέσ' 'ς τὸ σκοτάδι τῆς νεκρῆς ὡμορφιάς της,
ἔρμος τὴν καμμένη κράζω κοραδίδα,
κράζω τῇ γαλάζια τῆς ψυχῆς μου ἐλπίδα.

Καὶ ὄντας κουρασμένος ροβολῶ 'ς τὴ βίγλα,
καρτερῶ ἀπ' τὸν ἄδην νὰ προβάλῃ ἡ στρίγλα,
γιὰ νὰ με φιλήσῃ 'ς τὸ χλωμό μου στόμα
καὶ νὰ γείνω ὁ μαῦρος φλόγα, στάχτη, χῶμα.

(1901)

Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

